

Sandrina Liguori-Krijger (42, moeder van twee dochters) en haar echtgenoot Sergio ontmoeten elkaar 24 jaar geleden aan het strand in Calabria. Samen runden ze veertien jaar een ijssalon in Eindhoven. "Ik denk wel dat het er bij ons thuis temperamentvoller aan toegaat."

"Sergio heeft me altijd op een voetstuk geplaatst"

"Met vrienden vierde ik vakantie in Calabria. Ik zwom in de zee toen ik werd aangesproken door een Italiaan. Binnen een kwartier nam hij me bij de hand en liepen we langs de kustlijn. In het begin viel ik puur vanwege zijn uiterlijk op Sergio, maar na de vakantie voelde ik me rot. We misten elkaar. Een paar maanden later reisde hij af naar de Veluwe om even bij me te kunnen zijn. 'Waar begin je aan?', werd er om me heen gezegd. Dat maakte ons allebei extra gemotiveerd om onze relatie te laten slagen. Het liefst wilde ik naar Italië toe, in dat land voel ik me thuis. Een jaar lang hebben we in het appartement boven zijn ouders gewoond. Dat moet de droom zijn van elke Italiaanse man, voor wie de moeder erg belangrijk is: beneden zijn moeder, boven zijn vriendin. Bij thuiskomst bleef hij een uur beneden met haar koffie drinken, terwijl ik me in stilte zat te ergeren. Zelf probeerde ik me aan te passen door net zo zorgzaam te worden als zij. Iets wat helemaal niet zo in mijn karakter zit. Het bleek ook niet nodig, Sergio is geëmancipeerd genoeg. Na dat jaar zijn we naar Eindhoven verhuisd, waar we veertien jaar lang een ijssalon hebben gerund. Lange tijd heb ik me schuldig gevoeld tegenover mijn schoonmoeder, ik was verdrietig vanwege het feit zat zij haar zoon moest missen. Al die jaren dat ik met Sergio samen ben, heeft hij me op een voetstuk geplaatst. Hoe het is om een relatie met een Nederlandse man te hebben, weet ik niet. Ik denk wel dat het er bij ons thuis temperamentvoller aan toegaat, we praten hard en zijn emotioneel. Sergio laat altijd merken dat hij trots op me is. Als ik in de ijssalon kwam, wilde hij het liefst dat ik eerst ging zitten en niks deed, terwijl ik een cappuccino met een hart in de opgeklopte melk van hem kreeg. Inmiddels is de ijssalon verkocht en emigreren we over een jaar met het gezin naar de Bloemenriviera in Noord-Italië. Dichter bij, maar ook weer niet te dicht bij mijn schoonfamilie."

Kirsten Wagenaar (36, moeder van drie zonen) viel op haar achttiende als een blok voor Gian Maria, een Italiaanse ober. "Ik ben altijd zo zeker geweest van onze liefde dat ik doof was voor alle waarschuwingen."

"Door alle obstakels die we moesten overwinnen, hebben we altijd gezocht naar onze raakpunten"

"Het is lastig uit te leggen wat ik voelde toen ik Gian Maria voor het eerst zag. Ik herinner me het moment nog goed waarop ik een leuke ober met twee pizza's het terras op zag lopen. Ik was achttien en voor een paar maanden in Florence om te studeren. Naar een Italiaans vriendje was ik niet op zoek, ik had in Nederland namelijk al een vriend. Gian Maria was verlegen, terwijl de overige obers erop los flirtten met ons. We hoefden onze bestelling niet te betalen als we met hen mee uitgingen. 'Op voorwaarde dat die ene ober ook meegaat', zei mijn vriendin, die doorhad dat ik hem leuk vond. Het heeft een tijdje geduurd voordat duidelijk was wat we voor elkaar voelden. Mijn moeder waarschuwde me over de telefoon om niet alle cadeautjes die Gian me gaf aan te nemen: 'Straks wil hij van alles van je'. Maar toen Gian in Nederland aankwam en ik hem aan mijn moeder voorstelde, heeft ze hem in haar hart gesloten. 'Het is net een teddybeer', zei ze. In de vier jaar dat ik in Nederland studeerde, hebben we veel heen en weer gereisd. Ook heeft hij een tijdje bij me gewoond, tot het moment waarop hij schoon genoeg van Nederland kreeg. Hij kon hier niet aarden en had last van het klimaat en de cultuur. Na mijn studie heb ik letterlijk alles opgegeven om bij hem te zijn in Florence. Ik was zo zeker van onze liefde dat ik doof was voor alle waarschuwingen. Makkelijk was het niet om een volwaardig leven in Italië te bouwen, zonder op Gian te hoeven leunen. Toen ik zwanger was van de tweede waren we toe aan rust en regelmaat en hebben we de knoop doorgehakt om terug te gaan naar Nederland. Gian Maria is *openminded* en het idee om thuis voor de kinderen te zorgen leek hem heel bijzonder. 'Je vrouw houdt je onder de duim', krijgt hij weleens te horen. Maar door alle obstakels die we steeds moesten overwinnen, hebben we altijd gezocht naar onze raakpunten. De relatie met Gian Maria daagt me uit, ik zou mezelf gewoon niet voor kunnen stellen met een Nederlandse man."

Karin Poelstra (37, moeder van een zoon en dochter) was achttien jaar toen ze haar toekomstige man Gianluca tegenkwam in de kroeg. Het vuur dat toen tussen hen ontstond, is nooit meer gedoofd.

“Hij schreef me elke dag een brief en leerde Nederlands uit een woordenboek”

“Ik was helemaal klaar met Italianen nadat mijn leuke Italiaanse vriendje me had besodemieterd. Totdat ik Gianluca ontmoette. Dat was op Tweede Kerstdag twintig jaar geleden. Hij was in Nederland voor een volleybaltoernooi en in de kroeg raakten we met elkaar aan de praat. Gianluca bleek een enorme moppentapper te zijn waardoor ik die avond ontzettend veel lol met hem had. Na een paar biertjes was het duidelijk: dit was liefde. Het voelde gewoon heel goed tussen ons. Een paar dagen later moest hij weer terug naar Alessandria. Gianluca hield het vuurtje stevig brandend doordat hij me elke dag een brief schreef en zo vaak mogelijk belde. Zodra ik een paar dagen vrij had, ging ik naar Italië of kwam hij mijn kant op. ‘Bij ons komt geen Italiaan meer over de vloer’, had mijn vader gezegd, maar bij de eerste ontmoeting met Gianluca waren mijn ouders om. Misschien doordat hij in de tussentijd gebrekkig Nederlands had leren spreken met behulp van een woordenboek. Het allermoeilijkst vond ik het om steeds weer afscheid te moeten nemen. Ik lag dan echt ziek in bed met pijn in mijn buik en tranen in mijn ogen. Daarom besloot ik mijn vervolopleiding uit te stellen. Met veel plezier heb ik een halve vrachtwagen met spullen ingeladen en ben naar Italië vertrokken. Mijn schoonouders hebben even aan me moeten wennen. Ze vonden me zelfstandig, direct en eigenlijk best jongensachtig. Ik was niet zo bezig met nagels, hakken en jurken. Een paar jaar later zijn Gianluca en ik samen teruggegaan naar Drenthe om daar een toekomst op te bouwen. Nu was het mijn beurt om smakelijk te lachen om zijn grappige taalmissers. Inmiddels hebben we twee kinderen en onlangs vierden we ons 12,5-jarig huwelijk. In al die tijd is Gianluca behoorlijk vernederlandst. Hij is de enige in de straat met klompen, spreekt een woordje Drents en corrigeert anderen zelfs op d/t-fouten. Heimwee naar zijn thuisland heeft hij niet. Althans, niet dat ik het merk. Maar het goede leven in Italië zullen we altijd een beetje blijven missen.”

